

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 11 0 К 023668 20 Кж 11
Бања Лука, 20.10.2020. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Весне Антонић као предсједника вијећа, Обрена Бужанина и Смиљане Мрша као чланова вијећа, уз учешће записничара Соње Матић, у кривичном предмету против оптужених В. С. и Л. Т., због кривичног дјела неовлаштене производње и промета опојних дрога из члана 207. став 3. у вези са ставом 1. Кривичног законика Републике Српске, одлучујући о жалбама окружног јавног тужиоца у Б. Л. и бранилаца оптужених, изјављеним против пресуде Окружног суда у Бањалуци број 11 0 К 023668 19 К 2 од 23.01.2020. године, након одржане јавне сједнице вијећа дана 20.10.2020. године у присуству републичког јавног тужиоца Бранка Митровића, оптуженог В. С. и његовог браниоца адвоката М. М. из Б. Л. и браниоца оптуженог Л. Т., адвоката Ј. Ј. из Б. Л., а у одсутности уредно обавјештеног оптуженог Л. Т., донио је

ПРЕСУДУ

Одбијају се, као неосноване, жалбе окружног јавног тужиоца у Бањој Луци и бранилаца оптужених В. С. и Л. Т., те потврђује пресуда Окружног суда у Бањалуци број 11 0 К 023668 19 К 2 од 23.01.2020. године.

Образложење

Првостепеном пресудом Окружног суда Бањој Луци број 11 0 К 023668 19 К 2 од 23.01.2020. године, оглашени су кривим В. С. и Л. Т., због кривичног дјела неовлаштене производње и промета опојних дрога из члана 207. став 3. у вези са ставом 1. Кривичног законика Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске" број: 64/17, у даљем тексту: Кривични законик) и осуђени на казне затвора и то оптужени В. С. у трајању од 2 (двје) године у коју се урачунава вријеме проведено у притвору и на издржавању казне затвора прије правоснажности пресуде од 11.11.2018. године до 14.05.2019. године, те од 05.06.2019. године од 19:45 часова, па док исти буде трајао, а оптужени Л. Т. у трајању од 8 (осам) мјесеци, у коју казну је урачунато вријеме проведено у притвору од 09.11. па до 29.11.2018. године.

На основу одредбе члана 207. став 8. и члана 82. КЗ РС оптуженом Л. Т. је изречена мјера безбједности одузимање предмета, који су употријебљени за извршење кривичног дјела и то прозирна стаклена тегла са бијелим поклопцем у чијој се унутрашњости налази биљна материја зелене боје, опојна дрога марихуана нето масе 25,551 грама.

Сходно одредбама члана 385. Закона о кривичном поступку Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске", број 53/12, 91717 и 66/18, даље: ЗКП РС), из разлога опште безбједности, од оптужених В. С. и Л. Т. су одузете с двије стаклене тегле у којима се налази зелена биљна материја марихуана-индијска конопља Цаннабис сатива Л, нето масе од 47,6677 грама; бијела прашкаста материја-опојна дрога амфетамин, помијешана са нећистоћама, нето масе 0,6512 грама, нето масе 0,0356 грама, нето масе 0,3146 грама, нето масе 3,5301 грама, нето масе 7,1472 грама, нето масе 0,2767 грама, нето масе 0,1245 грама, нето масе 17,5656 грама; прах бијеле боје-опојна дрога амфетамин нето масе 3,2046 грама, нето масе 34,753 грама, у прозирној фолији бруто масе 7,1472 грама, у прозирној фолији бруто масе 110,0649 грама; корито судопера у коме је залијепљен слој амфетамина; епрувета са 50 мл течности бијеле боје и друга епрувета са течности од 30 мл бијеле боје у којем је растворена опојна дрога амфетамин; опојна дрога марихуана нето масе 122,199 грама упаковану у прозирну фолију и омотану изолир траком; двије овалне пластичне епрувете са садржајем 50 грама прозирне течности- опојна дрога амфетамин; ПВЦ кашика тзв. "дозер" бијеле боје; 218 комада таблета опојне дроге „Екстази“; округла дигитална вага сребрне боје са стакленим тасом; дигитална прецизна вага марке и типа "Охаус - Адвентур Про"; компоненте за градњу импровизоване лабораторије за производњу опојне дроге "сканк" и то: три рефлектора 60 x 60 цм са припадајућим кабловима, усисник зрака који служи за вентилацију са натписом „прима“ на који је монтирана ПВЦ цијев пречника 125 мм са једне стране, а са друге стране растезива цијев шатор црне боје умотан у ролну пречника 32 цм и дужине 130 цм, картонска кутија у којој се налазе 3 лампе, три конвертора за лампе са натписом „ЛУМИИ ДИГИТА“ двије ролне ПВЦ фолија бијела ПВЦ врећица са пластичним држачима шатора, алуминијска фолија којом се облаже унутрашњост шатора, три црне траке за затезање, дио гибљивог пријева дужине 38 цм, метална шелна и црно бијела јастучница са исписаним кинеским словима.

Оптужени Л. Т. је обавезан да плати трошкове кривичног поступка у укупном износу од 745,53 (седамстотина четрдесет и пет и 53/100) КМ и на име судског паушала износ од 200,00 (двјестотине) КМ, а оптужени В. С. је ослобођен обавезе плаћања трошкова кривичног поступка.

Против ове пресуде жалбе су изјавили окружни јавни тужилац у Б. Л. и браниоци оптужених.

Окружни јавни тужилац пресуду побија због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичној санкцији, са приједлогом да се жалба уважи, побијана пресуда укине и предмет врати истом суду на поновно одлучивање или ако не уважи жалбу у односу на жалбене основе из члана 311. став 1. тачка к) ЗКП РС и члана 313. став 1. ЗКПРС, да се пресуда преиначи у одлуци о казни и трошковима поступка тако оптуженим изрекне строжију казну затвора и да обавезе оба оптужена да надокнаде трошкове кривичног поступка настале у току истраге у износу од 1.120,00 КМ на име обављеног хемијског вјештачења, а оптуженог Л. Т. да обавезе да плати трошкове психијатријског вјештачења у износу од 505,53 КМ.

Бранилац оптуженог В. С. адвокат М. М. из Б. Л., пресуду побија због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде Кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, одлуке о висини кривичне санкције, с приједлогом да се жалба уважи, побијана пресуда укине и предмет врати на поновни

поступак, или да се пресуда преиначи и оптуженом изрекне мања казна затвора, или да се оптужба одбије или да се оптужени С. ослободи од оптужбе.

Бранилац оптуженог Л. Т., адвокат Ј. Ј. из Б. Л., пресуду побија због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде Кривичног закона, одлуке о казни и одузимању предмета, са приједлогом да се жалба уважи, побијана пресуда укине и предмет врати истом суду на поновно суђење или да се пресуда преиначи и оптужени Л. Т. на основу члана 298. тачка в) ЗКП РС ослободи од оптужбе или да му се изрекне условна осуда.

Одговори на жалбе нису поднесени.

На сједници другостепеног вијећа овог суда републички јавни тужилац је у цјелости подржао жалбене основе, аргументацију и приједлоге жалбе окружног јавног тужиоца, с тим што је у оквиру жалбеног основа о почињеним битним повредама одредаба кривичног поступка одустао од жалбеног приговора битне повреде одредаба кривичног поступка прописане под тачком и) члана 311. став 1. ЗКП РС. Браниоци оптужених су изложили жалбе остајући код жалбених навода и приједлога, а оптужени В. С. је подржао излагање свог браниоца.

Испитујући побијану пресуду примјеном одредбе члана 320. ЗКП РС у дијелу који се жалбом побија, а по службеној дужности да ли је на штету оптужених повријеђен Кривични закон, овај суд је одлучило као у изреци пресуде из слиједећих разлога:

Битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. ЗКП РС на које жалбе јавног тужиоца и бранилаца оптужених указују, по оцјени овог суда нису почињене у поступку доношења и писмене израде побијане пресуде.

Тако жалба јавног тужиоца тврди да је изрека писмено урађене пресуде неразумљива, противрјечна разлозима у образложењу и да у погледу неких одлучних чињеница у образложењу пресуде нису дати разлози, које мањкавости манифестују битну повреду одредаба кривичног поступка из тачке к) члана 311. став 1. ЗКП РС. Образлажући наведену тврдњу жалба прецизира, а на сједници вијећа републички јавни тужилац посебно апострофира, да се неразумљивост изреке пресуде огледа у томе што изрека пресуде не садржи опис облика виности оптужених у извршењу дјела, а када је у образложењу пресуде наведено да су оптужени починили предметно кривично дјело са директним умишљајем онда је у погледу ове одлучне чињенице изрека доведена у противрјечност са разлозима пресуде. Недостатак разлога о одлучним чињеницама као један од облика битне повреде одредаба кривичног поступка из тачке к) цитиране законске одредбе, према тврдњи ове жалбе се манифестује у томе да пресуда није дала разлоге због чега је у конкуренцији два материјална доказа и то записника о увиђају на лицу мјеста (који је јавна исправа и који је побијана пресуда прихватила у свему као законит доказ) и записника о претресу просторија који претрес је обављен на основу усмене наредбе за претресање (која је по оцјени првостепене пресуде незаконита), закључио да су трагови и предмети прикупљени и изузети приликом увиђаја на лицу мјеста и претреса просторија незаконити докази по принципу плода отровне воћке.

Наведени жалбени приговори, засновани на тврдњи о наведеним недостацима побијане пресуде који би одражавали битну повреду одредаба кривичног поступка из

тачке к) члана 311. став 1. ЗКП РС, немају упоришта у садржају писмено урађене побијане пресуде.

Наиме, субјективну страну кривичног дјела неовлаштене производње и промета опојних дрога из члана 207. став 3. у вези са ставом 1. Кривичног законика чини умишљај (директни или евентуални) који се огледа у свијести извршиоца да је ријеч о препаратима и супстанцама који су проглашени за дроге и да се неопвлаштено бави њиховом производњом или стављањем у промет на неки од, у диспозицији дјела алтернативно прописаних начина радње извршења дјела.

Када се у изреци побијане пресуде под тачком 1. у чињеничном опису дјела наводи да је оптужени В. С. критичног догађаја посредовао у куповини и продаји опојне дроге марихуана тако што је за потребе Б. Р. од њему познатог лица набавио 20 грама марихуане за износ од 100,00 КМ, а под тачком 2. чињеничног описа дјела наводи да се оптужени Л. Т. у критичном периоду неовлаштено бавио куповином ради продаје опојне дроге марихуана, конкретизујући да је исту од њему познатих лица набавио ради продаје и држао скривену у стану у улици.... број.... у Б. Л., гдје је од њега одузето 25,551 грама нето масе опојне дроге марихуана, која се налазила у прозирној стакленој тегли са бијелим поклопцем на којој је залијепљена креп трака са натписом „18-10 6-76“, онда тако конципирани чињенични опис дјела несумљиво манифестује директни умишљај као облик виности у извршењу дјела. Тиме нема мјеста жалбеном приговору којим тврди да овај субјектини елемент дјела није садржан у изреци пресуде што би изреку чинило неразумљивом. Када је у образложењу побијане пресуде (страна 62. последњи пасус) наведено да су оптужени предметно дјело починили са директним умишљајем, онда је неутемељена тврдња жалбе јавног тужиоца да у погледу виности као чињенице од одлучног значаја постоји противрјечност између изреке и разлога пресуде. Коначно, неоснован је жалбени приговор заснован на тврдњи да побијана пресуда није дала разлоге у образложењу за закључак су трагови и предмети прикупљени и изузети приликом увиђаја на лицу мјеста и претреса просторија незаконити докази по принципу плода отровне воћке. Супротно тврдњи жалбе, побијана пресуда је за такав чињенични закључак дала разлоге (на страни 57. пасус 2.), који ће бити предмет анализе и оцјене од стране овог суда приликом разматрања приговора ове жалбе истакнутих у оквиру жалбеног основа погрешно и непотпуно утврђено чињеничног стања.

Слиједом наведеног, жалба јавног тужиоца у сегменту приговора заснованих на тврдњи о почињеној битној повреди одредаба кривичног поступка из тачке к) члана 311. став 1. ЗКП РС, се показује као неоснована.

У оквиру битне повреде одредаба кривичног поступка као жалбеног основа побијања првостепене пресуде, жалба браниоца оптуженог Л. Т. тврди да је побијана пресуда у односу на овог оптуженог донесена уз битну повреду одредаба кривичног поступка из тачке з) члана 311. став 1. ЗКП РС, која се манифестује у заснивању пресуде на доказу на коме се по одредбама ЗКП РС не може заснивати пресуда. При томе жалба прецизира да се незаконитост односи на неправилност у поступању са предметима који су одузети од овог оптуженог на основу добровољне предаје предмета (стаклена тегла од два килограма са поклопцем бијеле боје на којој се налази залијепљена креп трака са бројним натписом 18-10 6-76, те кошуља марке „BOSS“ и хлаче марке „ЈАКОВ“), од момента одузимања, предаје ових предмета судији за претходни поступак, његовом поступању у вези са депоновањем предмета и начину достављања овлаштеној установи ради вјештачења. Наведени жалбени приговор је истицан и на главном претресу пред

првостепеним судом, па након што је размотрио тај приговор, првостепени суд је у побијаној пресуди је дао врло детаљно образложење (страна 55.) из којих разлога је тај приговор одбијен као неоснован. Из датог образложења, произлази поуздан закључак заснован на материјалним доказима, да аутентичност тих одузетих предмета није компромитована, јер су на вјештачење достављени управо предмети који су наведени у потврдама о одузимању предмета. Разлоге првостепене пресуде као правилно и мјеродавно образложење прихвата и овај суд па се жалилац упућује на те разлоге.

Неоснована је и тврдња ове жалбе да је образложење побијане пресуде захваћено битном повредом одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) ЗКП РС у виду недостатка разлога о одлучним чињеницама, посебно апострофирајући да првостепени суд није образложио како је утврдио да се оптужени Л. Т. у критичном периоду на подручју града Б. Л. неовлаштено бавио куповином ради продаје опојне дроге марихуана јер, према тврдњи жалбе, не постоји ни један доказ који ову чињеницу потврђује. Супротно таквој тврдњи жалбе побијана пресуда је на основу свеобухватне и цјеловите критичке анализе доказа изведених на главном претресу, који се односе на овог оптуженог, те исказа оптуженог Л. Т. посматраних у међусобној повезаности (страна 52. пасус 3., стр. 53., 54. дала пасус 1., 55., 56., 57. пасус 1. и 3. и 58.) дала јасне и увјерљиве разлоге за све чињенице од одлучног значаја, укључујући и оне које жалба апострофира, на којима темељи закључак да је оптужени Л. Т. починио предметно кривично дјело на начин описан у изреци побијане пресуде. Приговор ове жалбе којим доводи у питање валидност образложења пресуде кроз тврдњу да је образложење неразумљиво и противрјечно проведеним доказима се не може подвести под битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) ЗКП РС, како то жалба сугерише, јер овај приговор по својој суштини представља приговор правилности чињеничне основе побијане пресуде.

Жалба браниоца оптуженог В. С. означава битну повреду одредаба кривичног поступка као жалбени основ и при томе не конкретизује неки од облика ове повреде предвиђених у одредбама члана 311. став 1. ЗКП РС, али кроз образложење жалба тврди да је повријеђено право на одбрану оптуженог, указујући тиме (премда то експлицитно није наведено) на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС. На аргументима жалбе, којим доводи у питање кредибилитет свједока Б. Р. на чијем исказу се пресуда заснива (тврдњом да је свједок вишеструки повратник у вршењу кривичних дјела везано за неовлаштену производњу и промет опојних дрога и уживалац опојних дрога), се не може заснивати наведени облик битне повреде одредаба кривичног поступка. Ово из разлога што правилност оцјене проведених доказа на главном претресу представља питање чињеничног карактера. Побијана пресуда је за оцјену вјеродостојности и прихватљивости исказа наведеног свједока дала врло детаљне и по оцјени овог суда, увјерљиве разлоге у образложењу (страна 50. пасус 4., 51. и 52. пасус 1.) чија валидност аргументима жалбе браниоца овог оптуженог није доведена у сумњу.

Приговор жалбе јавног тужиоца у сегменту правилности и потпуности утврђеног чињеничног стања се првенствено односе на закључак побијане пресуде да су незаконите наредбе за претрес које су на основу усменог одобрења судије за претходни поступак од 09.11.2018. године сачинила овлаштена службена лица МУП РС и то усмена наредба број 13-03/1/2-2-54/18 од 09.11.2018. године (на основу које је извршен претрес станова и помоћних просторија за које се знало да их користи тада осумњичени В. С. у Ул... бр... и у Ул...бр... стан број... и пмв "Ауди А3", које је користио В. С.), усмена наредба број

13-03/1/2-2-55/18 од 09.11.2018. године сачињена за претрес викендице у Ул... б.б., те пмв. "Форд Фиеста", власништво А. Д. а које је користио оптужени В. С., док за усмену наредбу број 13-03/1/2-2-56/18 од 09.11.2018. године, за претресање стана у Ул... бр..., власништво Ј. Т. и пмв "Ауди А 3" власништво Н. Т. овлаштено службено лице МУП РС није имало никаквог основа у виду одобрења судије за претходни поступак, јер у својим службеним забиљешкама и у Записнику о службеној забиљешци судије овај стан и возило нигдје не помиње, а слиједом тога да су незаконити сви докази, који су прибављени и сачињени на основу реализације наведене три незаконите усмене наредбе за претресање викендице у Ул... б.б. у Б. Л., стана у Ул... бр..., стан бр... у Б. Л., куће и помоћних објеката у Ул...бр... у Б. Л., стана у Ул... бр... у Б. Л., путничких моторних возила марке и типа "Форд Фиеста" власништво А. Д., пмв марке и типа "Ауди А3" власништво Н. С. и пмв. марке и типа "Ауди А3" власништво Н. Т.

Интерпретирајући разлоге у образложењу побијане пресуде, жалба оспорава правилност наведеног закључка и датог тог образложења за тај закључак уз тврдњу да нема законског упоришта за такав закључак побијане пресуде о незаконитости наведених доказа, истичући да су цитиране усмене наредбе за претрес у свему сагласне са одредбама члана 120., 121. и 122. ЗКП РС, и при томе дајући аргументе за такву своју тврдњу.

Аргументима жалбе није доведена у питање правилност закључка, нити валидност датих разлога за закључак побијане пресуде да су цитиране усмене наредбе за претрес незаконите, што има за посљедицу да се ни докази који су прибављени тим наредбама не могу користити у доказном поступку у смислу одредбе члана 10. став 2. ЗКП РС и на њима се не може заснивати судска одлука.

Наиме није спорно, а што произлази из списка предмета Основног суда у Бањалуци број 71 0 К 295564 18 Кпп да је судија за претходни поступак тог суда Далибор Кордић, дана 09.11.2018. године издао наредбе за претресе наведених објеката и возила на основу усменог захтјева за издавање наредбе за претресање и да је у смислу одредбе став 3. члана 120. ЗКП РС сачинио у рукопису службену забиљешку о разговору са поступајућим инспектором поводом усменог захтјева за издавање наредбе за претресање, а након тога је сачинио и потписао записник о службеној забиљешци. Међутим судија за претходни поступак није потписану копију записника предао суду у року од 24 часа од издавања наредбе на што га обавезује императивна одредба члана 120. став 3. ЗКП РС. Према закључку побијане пресуде, који у потпуности кореспондира са правним схватањем Уставног суда БиХ израженом у одлукама број АП 291/08 од 09.11.2011. године и АП 3364/10 од 12.06.2014. године (на које се побијана пресуда позива интерпретирајући у битним сегментима њихов садржај) пропуст судије за претходни поступак да сачињени записник преда суду у року од 24 часа како је прописано одредбом члана 120. став 3. ЗКП РС, представља апсолутно битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 303. став 1. тачка з) ЗКП РС, апострофирајући да претресање које је извршено мимо законских прописа чини предузету радњу незаконитом, што има за последицу да се докази који су прибављени том радњом не могу користити у доказном поступку, имајући у виду одредбу члана 10. став 2. ЗКП РС којом је прописано да суд не може заснивати своју одлуку на доказима који су прибављени битним повредама ЗКП РС.

У оквиру приговора правилности чињеничне основе побијане пресуде жалба јавног тужиоца оспорава правилност закључка те пресуде по којем су незаконити докази

који су пронађени приликом увиђаја извршеног у викендици у Ул... б.б. у Б. Л., из разлога што исти нису изузети као докази прикупљени и изузети приликом увиђаја, него су они привремено одузети од оптужених приликом незаконитог претреса на основу незаконите усмене наредбе, о чему је сачињена и потврда о привременом одузимању предмета, која је предата оптуженима (тада осумњиченима) па их суд из тог разлога сматра незаконитим. За такав закључак је побијана пресуда дала, и по оцјени овог суда валидно образложење на страни 57. пасус 2 пресуде.

У том контексту побијана пресуда образлаже да Записник о увиђају, ПУ СКП Б. Л., Одјељење за ..., Одсјек за..., број 13-03/1/2-2-234/18 од 09.11.2018. године сматра законитим доказом, јер су овлаштена службена лица ПУ Б. Л. извршила увиђај на лицу мјеста, као криминалистичку радњу, у викендици (која се налази у Ул.... б.б.) због постојања основане сумње да је у њој извршено кривично дјело, а у циљу проналажења предмета и трагова који би се могли довести у везу са кривичним дјелом, са чим је надлежни тужилац био упознат, јер је у записнику наведено да је тужилац наложио да се изврши претрес викендице и увиђај. Из записника о увиђају произлази да су овлаштена службена лица приликом вршења увиђаја пронашли и означили поједине доказе, узели узорке, исте запаковали, извагали, описали мјесто налаза доказа и фотографисали их. Међутим, како је истовремено са увиђајем у предметном простору извршен и претрес на основу напријед цитиране незаконите усмене наредбе, то су сви прикупљени докази који су пронађени приликом увиђаја и претреса у Записнику о претресу стана - куће, осталих просторија, дворишта и покретних ствари ПУ Б. Л., СКП, Одјељење..., Одсјек за..., број: 13-037112-2-55/18 од 09.11.2018. године наведени као предмети пронађени приликом претреса, а потом је, према потврди о привременом одузимању предмета, наведено да су то предмети који су од оптужених привремено одузети приликом претреса, а као такви су и предати судији за претходни поступак Основног суда у Бањој Луци, те су као привремено одузети предмети депоновани ради чувања у депозит Основног суда у Бањој Луци на основу одредаба члана 134. ЗКП РС.

Из наведеног произлази да су предмети пронађени на лицу мјеста критичног догађаја у наведеном објекту, истовремено означени и пописани у Записнику о увиђају (који представља законити доказ) као трагови нађени на лицу мјеста при вршењу увиђаја, те да су исти предмети пописани као привремено одузети предмети од оптужених С. и Т. (уз потврду о привременом одузимању), те као такви пописани и у записнику о претресу објекта (који претрес је извршен на основу на основу усмене и незаконите наредбе).

Конфузија настала у погледу начина прибављања предмета нађених приликом провођења наведених радњи доказивања и то увиђаја на лицу мјеста (као законите радње) и претресања просторија (као незаконите радње произашле из незаконите наредбе о претресању) је сасвим извјесно створила сумњу у погледу чињенице да ли нађени предмети на лицу мјеста представљају законите доказе. Такву сумњу у погледу ове одлучне чињенице је, по оцјени овог суда правилно разрјешила побијана пресуда када је утврдила да су наведени предмети незаконити докази јер су произашли из незаконите наредбе о претресању. Неоснован је жалбени приговор заснован на тврдњи да је у конкуренцији наведених, с аспекта законитости супростављених материјалних доказа, суд требао прихватити записник о увиђају као конкурентнији и објективнији доказ у односу на записник о претресању просторија, јер по принципу *in dubio pro reo*, садржаном у одредби члана 3. став 2. ЗКП РС, суд је у обавези да сумњу насталу у погледу законитости прибављања наведених предмета ријеша на начин повољнији за оптужене.

На основу изложеног суд налази да је жалба јавног тужиоца неоснована и у сегменту приговора чињеничној основи побијане пресуде.

Приговори жалби бранилаца оптужених у оквиру правилности чињеничне основе побијане пресуде на којој се темељи утврђење те пресуде да су оптужени В. С. и Л. Т. починили предметно кривично дјело, се првенствено изводе из тврдњи о почињеним битним повредама одредаба кривичног поступка и то у облику заснивања пресуде на незаконитим доказима из члана 311. став 1. тачка з) ЗКП РС (када је у питању жалба браниоца оптуженог Т.), а у облику повреде права на одбрану из тачке г) цитиране законске одредбе (када је у питању жалба браниоца оптуженог С.).

Па како је овај суд приликом разматрања жалбених приговора о почињеним битним поврдама одредаба кривичног поступка нашао да наведени облици битних повреда нису почињени, јер пресуда у односу на оптуженог Л. Т. није заснована на незаконитим доказима (како тврди жалба његовог браниоца), нити су докази на којима је заснована пресуда у односу на оптуженог В. С. прибављени уз повреду права на одбрану (како тврди жалба браниоца овог оптуженог), то нема мјеста основаности ни тврдњи жалби да је чињенична основа побијане пресуде погрешна.

Слиједом наведеног, не може се прихватити као основан ни приговор ових жалби заснован на тврдњи да је је побијаном пресудом суд повриједио Кривични закон када је на основу погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања извео и погрешан закључак да су оптужени починили кривично дјело неовлашћене производње и промета опојних дрога из члана 207. 1. Кривичног законика. Приговор жалбе браниоца оптуженог В. С. заснован на тврдњи да је Кривични законик повријеђен кроз погрешну правну квалификацију радњи овог оптуженог (сугеришући да радње овог оптуженог манифестују блаже кривично дјело и то омогућавање уживања опојних дрога) нема упоришта у проведеним доказима и утврђеном чињеничном стању на главном претресу.

Овај суд је испитао побијану пресуду у погледу одлуке о казни у вези са жалбама јавног тужиоца и бранилаца оптужених, те нашао да су побијаном пресудом правилно утврђене све околности од значаја за одмјеравање казни оптуженим (олакшавајуће и отежавајуће) и да су те околности, укључујући и оне које жалбе апострофирају, адекватно вредноване, те у пуној мјери дошле до изражаја у изреченој казни затвора оптуженом В. С. у трајању од 2 (двије) године и оптуженом Л. Т. у трајању од 8 (осам) мјесеци. Изречене казне, по оцјени овог суда, представљају потребну али и довољну мјеру казне за остварење сврхе кажњавања како погледу васпитног утицаја на оптужене да у будуће не чине кривична дјела, тако и у погледу превентивног дјеловања према другима у смислу одвраћања од чињења кривичних дјела. Ради тога нема мјеста тврдњи жалбе јавног тужиоца да изречена мјера казне затвора није адекватна тежини почињеног кривичног дјела и степену кривичне одговорности оптужених и залагању те жалбе за њихово строжије кажњавање, нити су основани приговори жалби бранилаца оптужених засновани на тврдњи о престојности изречених казни затвора истичући да у изреченим казнама нису дошле до изражаја у потребној мјери утврђене олакшавајуће околности на страни оптужених. Тиме је неутемељен и приједлог ових жалби за блаже кажњавање оптужених. Залагање браниоца оптуженог Л. Т. за изрицање условне осуде овом оптуженом, као блаже врсте санкције, нема законског упоришта јер је, с обзиром на прописану казну затвора за кривично дјело за које је оглашен кривим (од 1 до 10 година),

према одредбама члана 61. став 2. Кривичног закона искључена је могућност изрицања условне осуде за ово кривично дјело.

Побијана пресуда је и у дијелу одлуке о трошковима правила и законита, те на ваљан начин образложена, па се супротне тврдње жалбе јавног тужиоца и жалбени приједлог за преиначење побијане пресуде у дијелу одлуке о трошковима не могу прихватити као основани.

Из наведених разлога жалбе јавног тужиоца и бранилаца оптужених су неосноване, па како у поступку доношења пресуде није почињена ни повреда Кривичног закона на штету оптужених (на коју повреду овај суд пази по службеној дужности), то је овај суд у смислу одредби члана 327. ЗКП РС одлучио као у изреци пресуде те жалбе као неосноване одбио и потврдио побијану првостепену пресуду.

Записничар
Соња Матић

Предсједница вијећа
Весна Антонић

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Биљана Аћић